

III, съвсѣмъ се отрекла да се намиса въ Седмогодишна та война. Франция зела да се сговаря за миръ. Тогава Мария Терезия, като останала безъ съюзници, отсѣкла си вече надежда та, че ште сполучи. А освѣнъ това всяка Германия желала да си почине отъ тая упорита и опустошителна война. Най-сетнѣ Австрия и Прусия свързали миръ въ Саксонска та крѣпость *Хубертсбургъ* (1763 год.); всяка държава си задържала свое то. И така Фридрихъ не загубилъ ништо отъ владѣния та си въ тая война, а Силезия си останала негова. Тая юнашка борба го покрила съ бескрайна слава, и турила Прусия въ редъ тъ на първи ти държави, ако и да била малка по пространство.

Управление на Фридриха II. Въ втора та половина на цароване то си Фридрихъ залегналъ да поправи бѣдити, што докарала на Прусия Седмогодишна та война, и въ това врѣме тамъ имало миръ. Нъ краль тъ все държалъ на кракъ много войска, готова за война, и държалъ въ нея цвѣрстъ редъ. Освѣнъ Силезия Фридрихъ II спечелилъ оште и единъ кѣсъ отъ Полша. Два та главни дѣла на държава та му, Бранденбургъ и Пруско то херцогство, били отдѣлени една отъ друга съ полски ти земи по долно то течение на Висла.

Фридрихъ за да направи »околчеста« държава та си, трѣбовало да има и тия земи; нъ други ти близусѣди на Полша, Русия и Австрия, можаха да му прѣчатъ да приземе съ сила тия земи отъ слабо то Полско народоправление. Затова Фридрихъ съ хитри дипломатически прѣговори склонилъ Екатерина II и Мария Терезия, та заедно извършили първо то раздѣляване на полски ти области между три тѣ близусѣдни държави (1772 год.).

Фридрихъ II въ виѣтрѣшно то управление до нѣкъдѣ приличалъ на башта си; той билъ много работенъ и самъ